

Polibek z hlubin

Alicia Jasinska

Polibek z hlubin

Alicia Jasinska

Přeložila Dana Chodilová

First published in the United States under the title

THIS FATAL KISS by Alicia Jasinska.

Text Copyright © 2024 by Alicia Jasinska.

Published by arrangement with Peachtree Publishing Company Inc.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Dana Chodilová, 2026

Cover Illustration © Eva „Celebril“ Džamková

ISBN 978-80-271-5902-4

Poznámka pro čtenáře

Ve slovanském folklóru je rusalka ženský vodní duch neboli víla. Příběhy se různí, ale většina z nich tyto tvory popisuje jako nepokojné duše mladých žen, které zahynuly násilnou, tragickou smrtí v jezeře, řece či v nějaké vodní nádrži a jejich okolí. Občas jsou zlomyslné, občas hravé, pověstné tím, že svádějí smrtelníky svou krásou a stahují je do hlubin.

Ačkoli je tento příběh v zásadě odlehčený, zahrnuje i krátká smyšlená líčení násilí a smrti, utopení, toxických vztahů, sexuálních napadení, sebevražedných myšlenek a potíží s vlastní sexuální a genderovou identitou.

Čtenáři, kteří jsou na tyto prvky citliví, by měli vzít tuto skutečnost na vědomí.

Nadpřirozené bytosti

baník, baníček (od slova baňa neboli lázně, sauna) ~
lázeňský duch

běs ~ lesní duch

domácí šotek ~ strážce rodinného krbu, který pomáhá
své rodině a chrání ji

létavec ~ ptačí démon

lesan ~ nejvyšší vládce lesa, Leszek

mamuna ~ lesní duch chytající děti

ohniváč ~ ohnivý duch ve tvaru koule

rusalka ~ vodní víla

skřet ~ duch zlé, škodolibé povahy

utopenec ~ mužský protějšek vodní víly

vodník ~ nejvyšší vládce vod, Wojciech

Utopená dívka

GISELA

„Dneska se plížíš ven nějak brzy,“ zavolal Wojciech. „Ještě se ani ne-setmělo.“

Giseliny kroky znejistěly. Záplava duhového světla linoucí se klenu-tým stropem Křišťálového paláce se zavlnila na podlaze a rozptýlená zář osvětila elegantní postavu, která k ní sestupovala po monumen-tálním schodišti.

Giselu přepadl podivný pocit, že se snad dívá do zrcadla. Wojcie-chovy černozelelé vlasy a vínově rudé oči s těžkými víčky mohly být odrazem jejich vlastních. Jenže měl tmavší pleť, v odstínu teplé hnědé hlíny, na rozdíl od Giseliny přízračně světlé s modrozeleným nádechem. Rty měl karmínové, ty její byly nafialovělé. Obvykle vítala, když na sebe vodník vzal lidskou podobu – ta skutečná byla, upřímně řečeno, trochu děsivá. Jenže tenhle nový vzhled byl dost znepokojivý.

„Vypadáš hrozně mladě, dědo. Nestydíš se zase za svůj věk, že ne? Mně to můžeš přiznat. Vždyť je ti teprve *minimálně* tisíc let.“

Wojciech, který právě teď vypadal nanejvýš na dvacet, se do ní za-bodl pevným, bezvýrazným pohledem. Kolem se rozeznělo tiché cin-kání, jako když lžička tuku o šálek. Působilo to jako varování.

Gisela se ohlédla přes rameno na obří pilíř uprostřed palácového atria. Třpytivý monstrózní sloup sahal až ke stropu a dole byl tak široký, že by ho společně neobjal ani půltucet vodních víl. Byl plný

polic a na nich spočívaly tisíce a tisíce zdánlivě neškodných hrnečků, obrácených dnem nahoru na podšálkách.

„Rád bych ti připomněl, dítě,“ pronesl Wojciech tichým, melodičným hlasem, „že stárnutí je známka úspěchu. Přežil jsem celé civilizace, přečkal jsem toho víc, než si dovedeš představit.“

Éterické cinkání zesílilo, jak utopené duše lapené v šálkách strkaly do stěn svých miniaturních porcelánových vězení. Říkalo se, že větší sbírku lidských dušiček má jen sám mořský car.

Wojciech sešel dolů do atria. „Pokud jdeš ven, vezmi s sebou Tamaru. A nenuť mě žádat tě dvakrát.“

„Co? Proč?“ zakvílela Gisela.

Na vršku schodiště se objevila další postava: dívka s jemnými, kaštanově hnědými kudrnami a nervózníma červenýma očima. Pleť měla stejně přízračně bledou jako Gisela.

Nová dívka.

Gisela sjela pohledem zpátky k Wojciechovi, svráстила obočí, němě zaprosila.

Wojciech se usmál od ucha k uchu, čímž odhalil zuby ostré jako zuby žraloka. Dokonce i v této pohledné lidské podobě si ponechal pár nestvůrných rysů. „Tohle je poprvé, co s námi Tamara slaví Zelený týden. Ukaž jí, kde lidé nechávají obětiny. Poznejte se trochu navzájem. Myslím, že vy dvě toho máte hodně společného.“

Gisela o tom pochybovala. U všech svatých, nechtělo se jí dělat chůvu někomu, kdo je ve všem nováček. Možná neměla vtipkovat o tom, že Wojciech potřebuje umělý chrup – nebo to má být trest za to, že nešťastnou náhodou rozbila jeden z jeho vzácných čajových šálků a osvobodila dušičku?

Nebo je to jen další z jeho čachrů. S ním jeden nikdy neví.

Tamara sešla ze schodů a zastavila se. Přešlápla z nohy na nohu a sevřela v prstech přízračně bílou látku svých splývavých šatů. Přejela si rukama po holých pažích, jako by se cítila stíněná nebo promrzlá. Tady, v hloubkách řeky, ve Wojciechově říši, bylo vždycky chladno a zvláště sychravo, jako byste procházeli mlhou.

Když Gisela ještě bývala smrtelným dítětem, milovala před spaním poslouchat pohádky o vodnicích, starých vládcích řek a opatrovatelích utopenců, kteří žili pod hladinou ve velkolepých palácích z křišťálu a zlata. Ne že by to Wojciechovi někdy přiznala.

Vodníka poznáš podle toho, že mu kape ze šosu, čvachtá v botách a že za sebou nechává mokré šlápoty, říkávala jí prateta Zela. Pokud někdy navštívíš starou zemi, zlato, pokud se vydáš přes řeku, musíš mít v kapse drobký chleba a modlit se, abys ho nepotkala. Může tě utopit i na suché zemi, stačí mu jen lžíce vody.

Sukně povlávala Gisele kolem boků, zbavená pozemské tíže, která vládla světu živých. Nebylo to tak dávno, co tu byla sama nováčkem, co se probudila na divném a neznámém místě, v paláci postaveném na říčním dně. Když jí Wojciech oznámil, že její smrtelný život skončil a že už nikdy neoslaví sedmnáctiny, nezestárne a neuvidí své milované, málem se zhroutila zoufalstvím.

Tak moc se chtěla vrátit domů.

Toužila po tom dodnes. Umínala si, že to dokáže, a právě proto neměla čas na *tohle*.

„Nemůže to udělat některý utopenec?“ zeptala se, i když odpověď už znala. „Nebo Julia. Co kdyby ji tu provedla Julia? Ta to umí. Já nemám čas. Mám práci.“ Střelila po Tamaře omluvným pohledem.

„Julia je už na souši,“ namítl Wojciech. „Vyplížila se dřív, mumlala něco o medovém koláči.“

Gisela zaklela. Každé jaro během Zeleného týdne místní z městečka uctívali rusalky – vodní víly, jako byla ona a Julia a Tamara. Nechávali na břehu lesklé tretky a cetky, navlékali na větve stromů v lese dárky: girlandy z barevných květin, pestré stuhy do vlasů, náhrdelníky z naleštěných korálek. Nechávali dokonce i jedlé obětiny: vajíčka a sladké obilné nákypy, medové koláče a hrsti sladkých bobulí. Byly to úplatky, odměny zanechané hladovým duchům. Lidé doufali, že když vodní víly potěší, ony pak nezačarují jejich milované a neublíží jim.

Zájem o tyto oběti byl veliký. Pochoutek nebylo nazbyt a bez ohledu na to, kolik let jste strávili v hlubinách a jak moc jste si zvykli

na vodnické hostiny sestávající ze sumců a úhořů, nikdy jste úplně nezapomněli, jak chutná lidské jídlo. Jak chutná domov.

Pokud Julia spořádá všechny medové koláče, Gisela se osobně postará o to, aby se utopila v řece.

Znovu.

„Ach, a – Giselo?“ Wojciech vytáhl z kapsy smaragdově zeleného obleku kapesník a dal se do leštění šálku, který vytáhl z výklenku sloupu. „Nezapomeň Tamaře vylíčit, co se jí stane, pokud se zatoulá moc daleko od řeky. Tento týden nestojím o žádné problémy. Dej pozor na našeho místního exorcistu. Poslední dobou je podezřele horlivý. Tak moc, až mě napadá, jestli ho *někdo* neprovokuje.“

„Kdo by to tak mohl být?“ pokusila se Gisela nasadit nevinný tón, ale moc se jí to nepovedlo.

Šálky na poličkách hrozivě zadrnčely. Pronikavý lesk, který se Wojciechovi najednou objevil v očích, jí připomněl, s kým má tu čest.

Možná bude prozatím lepší mu vyhovět.

„Dobře, dobře. Vezmu ji s sebou. Ale vážně nechceš, aby tu zůstala a pomohla ti s leštěním hrníčků? To máš ve svém věku dělat všechny domácí práce sám?“

Wojciechovi zaškubaly rty.

Gisela rychle popadla Tamaru za zápěstí. „Tak se zatím měj! A dej na sebe pozor!“

~ 2 ~

Země živých

GISELA

Slunce sklánějící se k obzoru zalévalo krajinu, když se Gisela s Tamarou vynořily z řeky a vystoupily z vody pod opuštěným kamenným mostem, jako by to byl portál do jiného světa. Gisela pomohla Tamaře vyjít na most. Nad hlavami jim pluly líné mraky, poháněné mírným vánkem.

Gisela vytáhla z kapsy lehkých šatů pudřenku a začala si nanášet na tváře pudr a růž, aby zakryla smrtelnou bledost své pleti. Nařalovělé rty zamaskuje rtěnka. S nepřírozenou barvou očí toho moc nenadělá, ale brzy nastane takové šero, že si toho lidé nevšimnou, leda by se na ni dívali hodně zblízka.

Tamara zvědavě přihlížela a ždímalas i vodu ze šatů. „Jak to ten vodník myslel, že mi máš vysvětlit, co se stane, když se zatoulám příliš daleko od řeky?“

„Viděla jsi někdy žábu uvězněnou pár dní někde pod střešou?“ Gisela ano. Kdysi našla mrtvou žábu ve školní knihovně. Těličko měla scvrklé jako žalostný vysušený lusk. „Dopadla bys stejně. Vyschla bys a umřela.“

Nemělo smysl to nějak příkrášlovat. Tamara sama brzy zjistí, jak to chodí – stejně jako Gisela tehdy, když si umínila najít cestu domů za svou rodinou a pokusila se odejít. Sotva došla za starou kapličkou v lese na kraji městečka, sevřelo jí krk sucho, popraskaly jí rty a vyprahlá kůže ji donutila vrátit se zpátky.

Ani kdyby se snažily sebevíc, nemohly by tohle místo opustit.

Gisela si nalíčila rty sladce jahodovou rtěnkou. „Nemůžeme se zatoulat daleko od místa, kde jsme se utopily. A je důležité, abychom zůstaly zavodněné. Nech si vlasy mokré,“ zadržela Tamaru, když si je začala ždímat. „Žádné strachy. Lidé si pomyslí, že jsme právě vyšly z lázní.“ Nabídl jí pudr a rtěnku. „Pocházíš odsud? Nebo jsi jenom –“ Přejela si prstem pod krkem.

Tamara zavrtěla hlavou. „Řekli mi, že tu najdu práci jako služka. Chtěla jsem se dostat z města. Měl to pro mě být nový začátek. Jenže – jsem se zamilovala do někoho, do koho jsem neměla. Nasliboval mi hory doly a já mu jako hlupačka uvěřila. Nebyl to dobrý člověk a byl hrozně výbušný...“

Gisela se ušklíbla nad tou nepřijemnou představou.

Rozhodně chápala, proč se sem Tamara vydala hledat práci služebné. Městečko Lešna Woda bylo pověstným turistickým cílem. Po celý rok sem přijížděly desítky tisíc návštěvníků. Snové scenérie a zázračné účinky požehnané vody kouzelných horkých pramenů sem už po staletí přitahovaly prosté lidi i smetánku společnosti, stejně jako kulturní elitu – básníky a malíře a císaře a královny. Bylo to jedno z nejstarších lázeňských městeček na pevnině.

Ani Gisela nebyla místní. Její otec sem vzal rodinu na zahraniční výlet. Práce ho věčně odváděla do dálek, a on tak Giselu a jejího mladšího bratra často nechával samotné doma. Tentokrát ji výjimečně poslechl, když prosila, aby mohli jet s ním. Slíbila, že mu nebudou překážet v práci, nikam se nezatoulají a nezpůsobí žádný malér. Měla ale podezření, že si dal říct hlavně proto, že trochu rozuměla místnímu jazyku. Pochytila ho od pratety Zely. Táta ji chtěl prostě využít jako tlumočnici.

„Taky nejsem odsud. Pocházím z Caldelly.“

„Z ostrova čarodějek?“ zeptala se Tamara s očima navrch hlavy.

Gisela se ušklíbla. „Klídek. Čarodějnice nejsem, to tě ujišťuju. Trčím tu už skoro celý rok. Znáš to tu jako své boty.“ Napadlo ji, že by tu Tamaru mohla prostě nechat – jistě se tu vyzná. Stačilo by jí poradit, kde najde obětiny zanechané lidmi. Ale kdyby to zjistil Wojciech...

Tohle Gisela nechtěla riskovat.

Převedla Tamaru přes most. Gisele to hned spravilo náladu. Ta malebná starosvětská architektura v ní pokaždé vyvolala dojem, že se vrátila zpátky v čase nebo že vešla do stránek nějakého příběhu. Lešna Woda vypadala jako místo, kde začíná pohádka.

Klikaté uličky dlážděné kočičími hlavami stínily listnaté stromy, rozlehlé lázeňské budovy obklopovaly svěží parky a zahrady plné zdobných jezírek a zurčících fontán. Zavál větřík a nafoukal jim do cesty růžové okvětní lístky. Protože nastal Zelený týden, všechno bylo ozdobeno zelení. Průčelí každého obchodu, každé okno, každé dveře vedoucí do stoletého hotýlku zdobily spousty polního kvítí a voňavých bylinek. Vzduch sladce voněl medovou vůní růží. Vypadalo to, jak by celé městečko kvetlo.

„Znáš Vilu Liliu, že?“ Gisela ukázala na střechu v dálce. Ve městě vyvěralo pět pramenů a každý lázeňský dům čerpal z jiného. Pití vody Vily Lilií nebo koupání v ní zvýrazňovalo krásu a pleť se pak třpytila jako hvězdný prach.

„Většina lázeňských domů má silnou magickou ochranu, aby duchové nemohli dovnitř, ale majiteli Vily Lilií nevadí, když tam občas někdo z nás proklouzne, pokud nezaútočíme na žádného hosta. Jo, a tyhle věže a ten kostel – těm se vyhýbej.“

„Kvůli tomu vymítači?“ chtěla vědět Tamara. „Vážně je nebezpečný?“

„Spíš otravný. Žádné strachy. Nejspíš je někde pryč a pracuje na tom, aby se stal svatým.“ Gisela si přitáhla Tamaru k sobě, aby kolem nich mohl projít postarší muž tmavé pleti s hůlkou.

Jak postupovaly do středu městečka, ulice ožívaly. Turisté a místní směřovali k večernímu trhu na hlavním náměstí. Děvčata ve vzdušných letních šatech se stužkami vpletenými do vlasů a s krajkovými lemy na ponožkách. Chlapci v nažehlených propínacích košilích a se šlemi. Šťastné dvojice s hlavami skloněnými k sobě.

Všude kolem znělo brebentění ve spoustě jazyků. Pevnina byla kontinent tvořený množstvím zemí a malých království. Bylo jich tolik,

že Gisele všechny splývaly dohromady. Zdržela se pohledem na rodině, která se zastavila před krámkem se suvenýry. Rodiče měli plné ruce práce s probíráním se náladovými akvarelovými pohlednicemi na stojanech, zatímco děti, chlapec a holčička, si šeptaly, hihňaly se a ukazovaly si na něco ve výloze.

Vzpomínky ji zaplavily jako prudký nápor vlny a málem ji smetly. Srdce se jí sevřelo.

„Není to nejhorší místo na světě, kde strašit,“ řekla po chvíli.

Tamara se na ni podívala zamyšleně. „To myslíš vážně? Julia mi říkala, že se pokoušíš podvést smrt, stát se zase člověkem, aby ses mohla vrátit domů. Je to tak?“

Julia.

Jistě že jí to řekla *Julia*. Ta nikdy nedokázala udržet jazyk na uzdě. Od chvíle, kdy Wojciech připustil, že existuje způsob, jak může vodní víla získat zpátky svou lidskost, se chovala divně a odtaziť. Ta představovala se jí hnusila. Zřejmě se jí nestýskalo po domově, který opustila, kdežto Gisela se do toho svého zoufale toužila vrátit. Koneckonců, musela by být netvor, aby nechtěla zpátky k vlastní rodině, no ne?

Ráda by věděla, proč se Julia tak ochotně vzdává lidí, kteří ji vychovali, ale něco v ní se bálo zeptat.

„Vážně existuje způsob, jak se stát zase člověkem?“ zajímalo Tamaru. Gisela se kousala do spodního rtu. Proto Wojciech chtěl, aby se vypravily na souš spolu? Tohle měl na mysli, když řekl, že mají něco společného? Ostatní vodní víly to k lidem zřejmě netáhlo tolik jako Giselu.

„Je to jednoduché.“ Nebo to aspoň znělo jednoduše, když jí to tajemství Wojciech prozradil. Pak se z toho vyklubala mnohem těžší záležitost. „Stačí, když tě nějaký smrtelník políbí.“

„Políbí?“ opakovala Tamara zmateně.

Gisela přikývla. Rusalky byly dívky, které potkal předčasný a násilný konec. Byly prokleté. Musely strašit ve vodních tocích, v nichž se utopily, musely žít jako neklidní duchové, dokud se nestane jedna ze dvou věcí.

Ta první byla pomsta jejich smrti. Pokud vytrstají toho, kdo jim ublížil, pokud zmizí přetrvávající zášť, která z nich učinila duchy, mohou se posunout dál do posmrtného života. Tuhle variantu Gisele nabízela Julia, když prý tak nesnáší být vodní vílou. To ale nebyla pravda, být nemrtvým duchem jí zase tolik nevadilo. Šlo o to, že měla vztek. Chtěla zpátky svůj život. Chtěla to, o co přišla.

Což bylo vlastně ironické, protože dokud byla živá, nijak zvláště na životě nelpěla. Trpěla záchvaty melancholie a pravidelně ji přepadaly temné a negativní myšlenky. Kolikrát jen vtipkovala o tom, jak mrtvá se cítí uvnitř? Kolikrát si představovala, že už se nikdy neprobudí?

Kolikrát si pomyslela: *nebylo by jednodušší, kdybych tu vůbec nebyla?*

Některé dny si připadala jako to největší, nejžalostnější klišé, protože teprve když o svůj život přišla, uvědomila si, jak moc o něj stojí. Ještě pořád jí šokovala vlastní hladová, zvířecí touha *žít*.

Takže volila variantu číslo dvě.

„Drží nás tu náš žal, vztek a lítost,“ vysvětlovala Tamaře. „Proto jsme rusalky. Jestli chceš získat zpátky lidskost, musíš najít způsob, jak se spojit se smrtelným světem jiným, stejně silným, náruživým citem – jako je láska. Musíš si vybudovat citový vztah s člověkem, ten ti poslouží jako kotva.“

A jakmile se jí to povede, jakmile se vytáhne z tohoto divného přechodného stavu mezi životem a opravdovou smrtí, pak Gisela vyřeší svou zášť. Odhalí záhadu vlastní smrti. Chce zpátky svůj život a chce pomstu a je jí fuk, jestli si Julia myslí, že je nenasytná, když chce obojí.

Zastavily se, aby popadly dech. Stály na kraji dlážděného náměstí obklopeného malebným čajovnami a kavárnami, obchody s výtvarnými potřebami a rozkošnými malými stánky s ručně vyráběnými řemeslnými výrobky a porcelánovými lázeňskými pohárky.

Giselin pohled okamžitě upoutal mladík okounějící s kamarády u kamenné fontány uprostřed. Nad stříkající vodou se tyčila pěkně stavěná socha mořské panny. Ten chlapec byl drobný a hubený, s kšticí krásných, medově hnědých kudrn. Jeden z kamarádů do něj štouchl loktem, mladík se zapotácel a nenápadně vyslal pohled Giseliným

směrem. Zatvářila se plaše, jak ho pozorovala skrz vlhkou černou záclonu svých do pasu dlouhých vlasů.

Nebyl její typ. Jejím vkusu odpovídal spíš ten kamarád – vysoký a nenucený, s úsměvem, který neměl daleko k úšklebku. Ten typ kluka, kterého každý obdivuje.

Ale díval se po ní ten hubeňour a ona si vybíravost nemohla dovolit. Začínala být zoufalá. Stejně nezáleželo na tom, jestli se jí líbí a jestli ho chce. Nepotřebovala najít dokonalý protějšek. Důležité bylo, aby ji chtěl on a aby ji zatoužil políbit.

Nemohla si totiž o polibek jen tak říct. V tom byl ten háček. Musel přijít sám od sebe, z podnětu druhé osoby. Jenže pokaždé, když se Gisela dostala blízko cíli, když se začala naklánět k tomu dokonalému střetnutí rtů... něco se stalo. Někdo je vyrušil, nebo si její protějšek najednou uvědomil, co je zač. Toužebný výraz v jeho tváři se proměnil nejprve ve zmatek a vzápětí v nelíčenou hrůzu, načež od ní se strachem utekl.

Ale stejně to nevzdávala.

Zavěšila se do Tamary. Možná není špatné, že jí Wojciech vnučil tu novou holku. Sice ještě neposbírala žádné pochoutky Zeleného týdne, ale Tamara jí možná pomůže získat něco lepšího. „Chceš mi pomoci?“

„Pomoci?“

„Stát se člověkem.“ Gisela zkontrolovala svůj obraz ve výloze. „Takže, plán je následující. Projdeme kolem fontány, ty budeš předstírat, že jsi zakopla, a postrčíš mě do náruče tamtoho stydlivého kudrnatého kluka.“

„Cože? Proč?“

„Aby měl důvod mě chytit a začít se se mnou bavit, co jiného.“ Gisela si upravila rtěnku a už se chystala odvléct Tamaru přes náměstí, když vtom něco zahlédla koutkem oka.

Sluneční světlo se odrazilo od skel až moc dobře známých brýlí s kovovými obroučkami.

Sakra.

Gisera sykla. Tamara tázavě naklonila hlavu.

Do háje s ním. Proč se jí v jednom kuse plete do života?

„Změna plánu,“ vyhrkla a už táhla Tamaru opačným směrem, dál od kluků i od fontány. „Utíkej! *Honem!*“

Hra na schovávanou

GISELA

Dunění horečných kroků je pronásledovalo do nejbližší postranní ulice. „Bože, Kaziku,“ zavolala Gisela přes rameno, „vždycky mě zarazíš v tom nejlepším. Nedopřeješ mi žádnou zábavu!“

Jedinou odpovědí jí bylo zaklení a křik, jak dav chodců uskakoval vymítači z cesty.

Gisela zahrula za další roh, udýchanou Tamaru přitom táhla za sebou. Obratně se vyhnuly muži tlačícímu kočárek a málem vrazily do staré ženy s proutěným košíkem plným lesních jahod.

„Proč utíkáme?“ zasípala Tamara. „Kdo je to?“

„Honem, schovej se sem.“ Gisela ji popostrčila k otevřeným dveřím pekárny, pověstné lahodnými vdolečky s borůvkami.

„A co ty?“

„Jestli se nevrátím, běž na břeh řeky. Budou tam ostatní holky. V nejhorším použij hřeben. Máš ho, ne?“

Tamara se zatvářila nechápavě.

U všech svatých. To Wojciech čeká, že za něj Gisela udělá úplně všechno?

Zalovila v kapsách šatů a vytáhla zdobený kostěný hřeben. Rukojeť měl posázenou tmavými říčními perlami a zuby tenké a ostré jako jehly. Každá vodní víla u sebe takový nosila, vyrobený z korálu, jantaru nebo kosti.

Vtiskla ho Tamaře do ruky. „Půjč si můj. Vlastní si opatříš pak. V paláci je jich celá truhla. Dá se použít jako zbraň, nebo jím přivoláš a ovládneš vodu. Jen ho pevně sevři a soustřed' se. Zbytek udělá magie.“

Tamařin stisk pod její rukou byl ochablý a nejistý, ale Gisela neměla čas na další instrukce. Znovu ji popostrčila a už byla pryč. Lákavou vůni čerstvě upečeného chleba, ze které se sbíhaly sliny, přitom nechala za sebou. Věděla, že Kazik půjde po ní. Není to poprvé, co si hrají na honěnou. Věčně jí kazil plány, neustále se jí pletl pod nohy. Byl pravým opakem dohazovače, umíněný sabotovat její milostný život.

A samozřejmě, jakmile se odvážila ohlédnout, zachytila záblesk rozčuchaných, tmavě hnědých vlasů. Byl jí prakticky v patách. Ale jak řekla Tamaře, znala lázeňské městečko jako svoje boty. Věděla o každé prasklině v chodníku, o každé nečekané zatáčce a skryté boční uličce, o každé zahradě, každé zkratce.

„To jsem tak neodolatelná?“ křikla do pleskání svých bosých nohou o chodník. „Nemáš na práci nic lepšího, než mě pořád pronásledovat?“

„Já tě varoval! Kolikrát tě ještě musím zahnat zpátky do řeky, démonko?“ Kazikovy tmavé oči byly za brýlemi tvrdé jako křemen a sálal z nich vztek tak žhavý, že by dovedl založit požár.

„Ale mně se tu líbí!“ Gisela se zašklebila a zrychlila. Vymítačovy hrozby slábly, jak se od něj vzdalovala. Coby rusalka byla mnohem rychlejší než člověk. Málem letěla.

Jediným skokem se přenesla přes pečlivě zastřižený živý plot v zahradách kolem Vily Lilie. Sklouzla stranou, ani se nezadýchala. Oběhla stříbřité jezírko a sluncem vyhřátou lavičku, prolétla úzkým průchodem mezi dvěma budovami a zamířila do rušné uličky na druhé straně. Přešla ji a objevilo se před ní další náměstí. Nenápadně se vmísila do davu chodců bloumajících mezi stánky na trhu, proplétala se tlačenicí, splynula s ní.

Zmizela.

Prodavači hlasitě smlouvali. Křídové nápisy hlásaly ceny bylinkových máseľ a voňavých svíček, domácích likérů a preclicků navlečených na šňůrách. Gisela chňapla z jednoho stánku šátek vyšívaných růžemi, uvázala si ho přes mokré vlasy a vmísila se do řady turistů, kteří stáli frontu na kornoutky laciné zmrzliny před stánkem stíněným červenou látkovou markýzou. Se zatajeným dechem sledovala, jak se jen o pár vteřin později Kazik vpotácel na trh.

Překlonil se a opřel se o kolena, sípal a pokoušel se popadnout dech. Svaty medailonek na řetízku na jeho krku a stříbrný křížek, který mu visel z piercingu v levém uchu, zachytily světlo, když zvedl hlavu a prohlížel si dav. Opálená tvář se mu kabonila jako čert.

Kazik se věčně škaredil a mračil a vraždil někoho nebo něco pohledem. Ale i přes ten záduřčivý vzhled byl vymítač z Lešné Wody překvapivě hezký. Rysy tváře měl jemné. Zlostně svraštělá obočí byla úhledná jako tahy štětce. Pronikavé hnědé oči lemovaly ty nejdelší a nejtmařší řasy, jaké kdy Gisela viděla.

Zatajila úsměv, když jí při tom marném pátrání zmizel z dohledu. Ano, usilovně se snažil ji zničit, ale nemohla si pomoci, jeho snaha ji bavila.

Fronta, v níž stála, se pohnula a nesla ji kupředu. Lidé za ní se hlasitě bavili, probírali, jakou zmrzlinu si poručí: šafránovou a citronovou nebo malinovou a pistáciovou. Gisele zakručelo v břiše a ona si uvědomila, že už celé hodiny nejedla. Šetřila si místo na všechny ty pochoutky Zeleného týdne.

Vytáhla se na špičky a snažila se dohlédnout k začátku fronty.

Mladík před ní byl nehorázně vysoký, ale zrovna v tu chvíli se sehnul, aby si zavázal tkaničky bot. Něco na jeho nahrbených širokých ramenou a potom ztmavých kudrnách světlých vlasů v jeho zátylku ji zarazilo...

Giselu nevysvětlitelně zamrazilo. Všechno opojení a úleva z úniku vyprchaly. V zákoutí její mysli se něco pohnulo a ona instinktivně couvla, ale ať to bylo cokoli, vyprchalo to dřív, než to stačila pochopit. Narazila do dvojice za sebou.

Ti dva rozčileně zavrčeli. „Hej! Dávej pozor!“

„Promiňte, já –“ Gisela se vypořádala z fronty. Co to bylo? Než se stačila vzpamatovat, někdo ji popadl za loket a do obličejě jí vlétla hrst pelyňku.

Vyjekla a zvedla ruce, aby se kryla. Oči jí pálily a slzely. Divoce se rozkašlala. Pelyněk působí na rusalky jako jed.

Kolem předloktí se jí omotala šňůra lesklých jantarových modlitebních korálků.

„Počkat –“ zalapala po dechu a zoufale se snažila osvobodit.

Růženec zapláł jasným světlem, rozpálil se, smrskl se a zařízł se jí do kůže.

„Au, au, au! Počkej, nech mě být. Ublížuješ mi! No tak, Kaziku. Vážně mi chceš tohle provádět přede všemi? Tady? Budeš vypadat jako blázen!“